

Arrest

**nr. 224 735 van 8 augustus 2019
in de zaak X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2015 wordt naar aanleiding van haar derde asielaanvraag aan de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 15 januari 2018 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deelname aan een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

Op 31 oktober 2018 wordt de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken , beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bevestigd bij arrest nr. 217 386 van 25 februari 2019.

Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“naam: K. (...)
voornaam: A. (...)
geboortedatum: (...).1985
geboorteplaats: Moqur
nationaliteit: Afghanistan*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 19/05/2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 26/05/2009 werd door de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 10(1) van Verordening 343/2003(EU) een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten gericht. Aangezien de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Griekse autoriteiten binnen de door artikel 18, § 6, van voormelde Verordening voorziene termijn, werden de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 18n, § 7, van voormelde Verordening de verantwoordelijke Lidstaat voor de behandeling van uw asielaanvraag. Dientengevolge was u op 30/11/2009 het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd u op 14/12/2009 aan de Griekse autoriteiten overgedragen.

Op 27/10/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 24/08/2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing waarvan u op 27/08/2012 in kennis werd gesteld. U diende tegen deze beslissing op 27/09/2012 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), die deze beslissing op 28/02/2013 bevestigde. Dientengevolge was u op 05/03/2013 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), een beslissing waarvan u op 11/03/2013 in kennis werd gesteld.

Op 06/07/2015 diende u een derde asielaanvraag in. Op 27/11/2015 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 30/11/2015 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 06/01/2016 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 29/08/2019.

Op 15/01/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, met name van een verenging die zich bezighield met mensensmokkel.

Dientengevolge werd door de DVZ op 25/05/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2,1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire werd u door het CGVS op 12/09/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 31/10/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2,1 , van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/11/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat u er niet getwijfeld kon worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het oordeelde tot slot dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 28/11/2018 een schorsend beroep in bij de RW. Op 27/02/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd, waardoor deze intrekking definitief geworden is.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 28/02/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een uittreksel uit het vreemdelingenregister d.d. 11/03/2016; een huurovereenkomst voor een appartement op uw vorig adres in Gent d.d. 28/12/2015; een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie d.d. 06/01/2012; deelcertificaten van de Vlaamse Gemeenschap 'werk zoeken', 'digitale informatie', BE NT 2 - Waystage schriftelijk 2', 'Werknemer zijn', 'Nederlands tweede taal richtgraad 1', BE NT 2 - Waystage mondeling 2' en 'technisch lezen en schrijven Latijns schrift'; een inschrijvingsbewijs bij CVO COOVI Volwassenenonderwijs voor het schooljaar 2018-2019; een arbeidsovereenkomst voor bedienden voor bepaalde tijd d.d. 21/09/2017; een dagcontract voor gelegenhedswerk d.d. 23/08/2016; een overeenkomst voor opleiding 'Grootkeukenhulpkok' met CVO COOVI d.d. 01/02/2019 en loonfiches van uw tewerkstellingen en diverse Afghaanse documenten.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt met al deze elementen en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 19/05/2009 verklaarde dat u het Rijk op 16/05/2009 binnenkwam, met andere woorden iets minder dan 10 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Bovendien werd u op 14/12/2009 overgedragen aan de Griekse autoriteiten, diende u op 07/10/2010 opnieuw een asielaanvraag in en werd u op 05/03/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Bijgevolg verblijft u pas sinds uw derde asielaanvraag d.d. 06/07/2015 regelmatig en ononderbroken in het Rijk. Het loutere feit dat u bijna 4 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven, diverse opleidingen, inburgerings- en taalcursussen te hebben gevolgd en verschillende tewerkstellingen te hebben genoten. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u de reeds vermelde documenten voor.

Deze inspanningen om u in de Belgische samenleving te integreren, doet geen afbreuk aan het feit dat u op 15/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, met name van een verenging die zich bezighield met mensensmokkel. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank bleek dat u deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk. Uzelf zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten. Bovendien was u betrokken bij de betalingen door de slachtoffers. De bewezen verklaarde feiten werden door de strafrechter als zwaarwichtig gekwalificeerd en er werd bij het bepalen van de strafmaat eveneens rekening gehouden met de ernst van de totaal verantwoorde risico's die u genomen heeft.

Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, door misbruik te maken van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die u op dat ogenblik zelf genoot.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst een alleenstaande man zonder kinderen binnen of buiten België te zijn, wiens enige in België verblijvende familieleden 2 tantes en een neef zijn. Daarnaast gaf u aan een in Oostenrijk verblijvende zus, een in Griekenland verblijvende broer en nonkel en een in Duitsland verblijvende nonkel, tante en 3 neven te hebben. Het loutere feit dat verschillende meerderjarige familieleden in België, Duitsland, Oostenrijk en Griekenland verblijven, volstaat op zich niet om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM haalt de aard en de hechtheid van de gezinsband aan, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, aangezien u er geen familie of vrienden meer heeft, er 10 jaar niet meer geweest bent of contacten had en de veiligheids- en politieke problemen op basis waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg nog steeds aanwezig zijn. Dienaangaande merken we op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 21, 22 *in fine*, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel*”, van artikel 12 van de preambule van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 14, 15, 17, 29, 34 en 39 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing is in hoofdzaak genomen op grond van artikel 23 Vw dat stelt:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden

Het hof van Justitie heeft de termen 'werkelijke', 'actuele' en 'voldoende' bedreiging uitgelegd. Verzoeker verwijst dan ook naar deze rechtspraak ge zien de bepalingen de Belgische omzetting is van artikel 7 richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker zal aantonen dat de motivatie van verwerende partij niet past in de definitie die het Hof van Justitie geeft aan het begrip openbare orde.

Het hof van Justitie stelde in dit verband (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh en O) dat wanneer een lidstaat zich op een gevaar voor de openbare orde beroept, de staat moet aantonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijke gevaar vormt. Een lidstaat dient bij het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, lid 4 richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit en daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander beschouwd wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7 lid 4 richtlijn 2008/115/EG. Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7 lid 4 richtlijn veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derde lander waardoor' kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derde lander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van het feit en de tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegeven die in dat verband relevant zijn.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij enkel stelt: Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat u een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verder stelt de bestreden beslissing om toch maar in overeenstemming te kunnen zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie: door correctionele rechtbank te GENT veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen met name een verenging die zich bezighield met mensensmokkel. Uit het vonnis bleek dat U een deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling smokkelen met als eindbestemming het VK. U zelf zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten.

Verzoeker is van oordeel dat deze feitelijke motivering niet strookt met de bovenvermelde voorwaarden die het Hof van Justitie hecht aan de bepalingen actueel, werkelijk en fundamenteel.

Ten eerste: enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit en daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander beschouwd wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7 lid 4 richtlijn 2008/115/EG.

Dus enkel en alleen het feit dat verzoeker veroordeeld is op 15 jan 20189 door de correctionele rechtbank is onvoldoende om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Ten tweede: in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derde lander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn.

Ook hier knelt de schoen. Verwerende partij schrijft op pagina 3 een halve bladzijde vol maar stelt weinig. Zij verwijst enkel en alleen naar de inhoud van het enige strafrechtelijk vonnis dd. 15 jan 18 die verzoeker heeft opgelopen.

Er wordt door verwerende partij bijvoorbeeld niet gesteld op welke data de feiten zijn gebeurd, met hoeveel personen hij samenwerkte, hoelang de vereniging al bestond (weze opgemerkt dat de term

vereniging in het strafwetboek door het parket veel de vaak wordt gebruik (namelijk vanaf er meer dan 1 persoon bij betrokken is, is er al sprake van een vereniging ondanks de afwezigheid van afspraken onderling tussen de personen), hoeveel slachtoffer er waren, hoeveel centen hij hiermee heeft verdiend,....

Ten vierder: de conclusie dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt is met het bovenstaande niet bewezen. Er wordt bijvoorbeeld niet gepeild naar het gedrag van verzoeker op heden. Nergens staat te lezen, ondanks het feit dat hij veroordeeld werd op 15 jan 18, of verzoeker nu nog in staat zou zijn, of de intentie heeft om misdrijven tegen het belang van de samenleving te plegen. Verwerende partij rept daar met geen woord over.

Te meer omdat toch blijkt uit de ingevulde vragenlijst nergens tot uiting komt dat verzoeker op heden nog een gevaar zou zijn voor de Belgische samenleving.

Verzoeker stelt aldus vast dat er niet voldaan is aan de vereisten van een doorgedreven onderzoek naar de persoonlijke gedragingen op heden van verzoeker.

Hierdoor kan enkel en alleen maar besloten worden dat verwerende partij bijvoorbeeld geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke gedragingen van verzoeker, er is geen sprake van een doorgedreven individueel onderzoek van verzoeker. De motivering is derhalve heel summier en veel te gebrekkig om de beslissing juridisch te schragen.

Hierdoor komt verwerende partij dan ook tot het onterechte besluit dat verzoeker op heden dus actueel nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Besluit:

- Er is aldus sprake van een ondeugdelijk motief dat door verwerende partij niet op voldoende wijze werd uitgewerkt waardoor zij er onmiddellijk van uit gaat dat verzoeker een bedreiging vormt. Een schending van de motiveringsplicht wordt derhalve aangetoond.

- Mocht verwerende partij wel zijn overgegaan tot een individueel onderzoek en rekening hebben gehouden met het gedrag van verzoeker op heden zou zij nooit tot deze onredelijke beslissing zijn overgaan. Zij heeft bij de beoordeling niet uitgegaan van ALLE feitelijke gegevens, heeft deze dus niet allemaal correct beoordeeld waardoor zij tot de bestreden onredelijke beslissing is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve aangetoond.

Het middel is derhalve gegrond.

Er is echter nog meer ...

Verzoeker heeft bij zijn middel verwezen naar artikel 12 van de preambule van richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker citeert artikel 12: Er dient een regeling te worden getroffen voor onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet. Voorziening in hun elementaire levensbehoeften dient volgens de nationale wetgeving te worden geregeld.

Teneinde ervoor te zorgen dat de betrokkenen bij administratieve controles of inspecties een bewijs van hun specifieke situatie kunnen leveren, dienen zij schriftelijke bevestiging te krijgen van hun situatie. De lidstaten dienen wat de concrete invulling van deze schriftelijke bevestiging betreft, over een ruime mate van beleidsvrijheid te beschikken en moeten de bevestiging ook kunne opnemen in uit hoofde van deze richtlijn genomen besluiten in het kader van terugkeer.

De beslissing van verwerende partij heeft tot gevolg dat verzoeker in een vernederende situatie terecht komt. Enerzijds heeft hij geen verblijfsrecht doch anderzijds kan hij niet van het grondgebied worden verwijderd op grond van artikel 22 in fine Vw dat stelt: In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker zijn basisrechten niet kan uitoefenen. Door de beslissing beëindiging van het verblijfsrecht is verzoeker niet meer wettelijke in de mogelijkheid om zijn grondrechten uit te oefenen zoals opgenomen in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zoals:

- artikel 14: recht op onderwijs
- artikel 15: recht om te werken
- artikel 17: recht op eigendom
- artikel 29: recht op arbeidsbemiddeling
- artikel 34: recht op sociale zekerheid en bijstand
- artikel 39: kiesrecht

Alvorens bovenstaande rechten te kunnen uitoefenen is een verblijfsrecht noodzakelijk. Door de bestreden beslissing kan verzoeker onmogelijk bovenstaande grondrechten nastreven en verwezenlijken. Het onderwijs (avond) wordt hem in Vlaanderen ontzegd omdat hij over geen kaart meer beschikt, het zelfde geldt voor werken, arbeidsbemiddeling, sociale zekerheid en bijstand. Ook om het verwerven van eigendom is een verblijfsrecht noodzakelijk zoals bijvoorbeeld een huis. Ondanks het feit dat verzoeker al 10 jaar in België verblijft zal hij op 26 mei 2019 niet kunnen deelnemen aan de Europese verkiezingen, ...

Verzoeker stelt zich terecht te vraag of verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing wel rekening heeft gehouden met het gevolg van haar beslissing?

Verwerende partij, lid van de Europese Raad heeft tezamen met het Parlement het handvest van de grondrechten van de Europese Unie goedgekeurd. Verwerende partij is er dus aangehouden om dit handvest, die directe werking heeft, in de Belgische rechtsorde met alle mogelijke middelen na te streven.

Door de bestreden beslissing wordt, zoals al gezegd verzoeker verstoken van deze grondrechten. Het niet naleven en minachting van deze grondrechten leidt tot barbarij. Verzoeker komt door de bestreden beslissing in een vernederende situatie terecht waarbij een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Indien een beslissing van verwerende partij tot gevolg heeft dat verzoekers grondrechten zoals hierboven werden opgesomd tot gevolg heeft, kan niet anders geconcludeerd worden dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM (een schending van grondrechten = een schending van artikel 3 EVRM).

Mocht verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing rekening hebben gehouden met het handvest zou zij zich onthouden van de bestreden beslissing omdat verzoeker in het Rijk in een positie wordt gezet waar hij niet kan werken, geen onderwijs kan volgen, geen eigendom kan verwerven, geen recht meer heeft op sociale zekerheid, ...

Verwerende partij MOET zich onthouden van het nemen van een dergelijke beslissing die verzoeker in een grijze situatie doet terecht komen. Uit artikel 12 van de preambule van de terugkeerrichtlijn blijkt duidelijk dat de lidstaten zich moeten onthouden van het nemen van beslissingen die verzoeker in een limbo-situatie doen terecht komen.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - art. 21, 22 in fine, en 23 van de Vreemdelingenwet; - art. 62 van de Vreemdelingenwet; - art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991; - art. 12 van de preambule van richtlijn 2008/115/EG; - art. 3 EVRM; - art. 14, 15, 17, 29, 34 en 39 van het EU-Handvest; - het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet aangenomen kunnen worden.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van art. 21 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

In een omstandige motivering verwees de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie vooreerst naar het vonnis dd. 15.01.2018 van de correctionele rechtbank te Gent, waarbij verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden, wegens deelname aan en vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, met name van een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

De gemachtigde van de Minister benadrukte daarnaast dat de door verzoeker gepleegde feiten als zwaarwichtig te kwalificeren zijn. In de bestreden beslissing wordt nog verwezen naar de beslissing dd.

31.10.2018 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, houdende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister besloot dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker citeert de argumenten van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, en meent dat deze motivering te herleiden valt tot een verwijzing wordt naar zijn veroordeling op 15.01.2018.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie zich geenszins uitsluitend steunde op het loutere feit van de veroordeling dd. 15.01.2018.

Zoals supra reeds werd aangegeven, ging de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie in op de gepleegde feiten en stelde de gemachtigde van de Minister dat verzoekende partij misbruik heeft gemaakt van personen in een bijzonder kwetsbare positie. De gemachtigde van de Minister oordeelde dat de criminele handelingen van verzoekende partij niet stroken met de humanitaire inslag van zijn beschermingsstatus. De gemachtigde benadrukte daarnaast de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en wees op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij. Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing dd. 31.10.2018 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarbij de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij ingetrokken werd. Ook in deze beslissing wordt gewezen op het zwaarwichtige karakter van de gepleegde feiten. Daarenboven oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoekers stelling, als zou hij onschuldig zijn, niet strookt met het veroordelend vonnis, waartegen geen hoger beroep aangetekend werd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wees daarnaast op enkele inconsistenties tussen het verhoor van verzoekende partij en de vaststellingen in dit vonnis.

Gelet op het persoonlijke gedrag van verzoekende partij mocht de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht besluiten dat verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat in de bestreden beslissing niets vermeld wordt over de data van de gepleegde feiten, het aantal personen met wie verzoeker samenwerkte, hoelang de vereniging al bestond, hoeveel slachtoffers er waren, hoeveel centen hij zou verdiend hebben, ...

Verweerder merkt op dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent dd. 15.01.2018 integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Minister kennis had van de inhoud van het vonnis. Geenszins is vereist dat de inhoud van dit vonnis integraal in de bestreden beslissing overgenomen moet worden.

Tot slot is verzoekende partij van mening dat niet gepeild werd naar zijn actuele gedrag.

Verweerder merkt op dat de veroordeling waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, dateert van 15.01.2018. Verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit een document van de gevangenis in Sint-Gillis blijkt dat de straf van verzoekende partij verstrijkt op 22.02.2020.

Verzoekende partij kan niet ernstig beweren dat het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet aangetoond werd.

Bovendien steunde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie zich, zoals supra reeds uiteengezet, op de beslissing dd. 31.10.2018 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Ook in deze beslissing werd geoordeeld dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij ingetrokken diende te worden, gelet op het ernstige misdrijf dat verzoekende partij pleegde. Uw Raad heeft deze beslissing recent bevestigd in arrest nr. 217.386 dd. 25.02.2019.

Tot slot herhaalt verweerder dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie zich geenszins uitsluitende steunde op het loutere feit van de veroordeling dd. 15.01.2018. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie steunde zich op het persoonlijke gedrag van verzoekende partij.

Het actuele karakter van de ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving wordt in de bestreden wel degelijk aangetoond.

Vervolgens verwijst verzoekende partij naar art. 12 van de preambule van Richtlijn 2008/115/EG. Verzoekende partij meent dat hij door de bestreden beslissing in een vernederende situatie terecht komt. Verzoeker verwijst naar enkele grondrechten die hij, ten gevolge van de bestreden beslissing, niet langer zal kunnen uitoefenen.

Verweerder merkt vooreerst op dat Richtlijn 2008/115/EG geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Bovendien heeft de ingeroepen preambule van de richtlijn geen bindende kracht:

“Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van overweging 9 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat overwegingen in de preambule geen juridisch bindende kracht hebben.” (R.v.V. nr. 130.575 dd. 30.09.2014)

Los van de vraag naar de directe werking van de ingeroepen bepaling, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij zal niet op basis van huidige bestreden beslissing van het grondgebied verwijderd worden. Terwijl Richtlijn 2008/115/EG tot doel heeft om, in het kader van een gedegen migratiebeleid, een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet op deze richtlijn beroepen.

Om dezelfde reden kan ook geen schending van art. 3 EVRM vastgesteld worden.

Wanneer de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, is er geen risico op schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

“De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015)

Verzoeker meent nog dat de bestreden beslissing een schending van enkele grondrechten van het EU-Handvest tot gevolg heeft.

De beschouwingen van verzoekende partij, die louter hypothetisch zijn, kunnen niet aangenomen worden.

Verzoekende partij beperkt zich tot het louter opsommen van enkele rechten die door het EUHandvest verzekerd zouden zijn. Verweerder stelt vast dat dit niet verder toegelicht wordt door verzoekende partij. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder benadrukt bovendien dat de bestreden beslissing an sich niet tot gevolg heeft dat de door verzoeker opgesomde rechten hem ontzegd worden. Verzoeker kan nog steeds onderwijs volgen, arbeid verrichten en eigendommen kopen en heeft toegang tot sociale dienstverlening. Verzoekende partij toont niet anders aan. Waar verzoekende partij nog verwijst naar zijn niet-deelname aan de Europese verkiezingen, laat verweerder nog gelden dat deze verkiezingen enkel gelden voor vreemdelingen die de nationaliteit van een EUlidstaat hebben, quod non in casu.

Verweerder benadrukt nog dat de bestreden beslissing het gevolg is van het eigen (misdadig) handelen van verzoekende partij, die hiervan ook de gevolgen moet dragen. Verzoekende partij kan te allen tijde een nieuwe aanvraag indienen.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, gelet op het actuele, werkelijke en ernstige gevaar dat verzoeker vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, terecht overging tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie hield rekening met de geldende wetgeving, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel van verzoekende partij kan niet aangenomen worden.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de artikel 62 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende”

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert door de bestreden beslissing inhoudelijk te bekritisieren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in deze zaak een onderzoek in het licht van de artikelen 21, 22 en 23 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 21 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 22 *in fine* van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…) In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoekende partij voert aan dat, om toepassing te kunnen maken van deze bepalingen om haar verblijfsrecht te beëindigen, er een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, en dat dit niet wordt aangetoond in de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de loutere veroordeling voor mensensmokkel op zich geen bewijs vormt van een actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde en benadrukt dat nergens staat te lezen dat zij ondanks deze veroordeling in staat zou zijn of de intentie zou hebben om nog misdrijven tegen het belang van de samenleving te plegen. De verwerende partij zou zich enkel baseren op de feiten die de verzoekende partij gepleegd heeft en motiveert niet waarom zij actueel een gevaar zou zijn voor de samenleving.

De Raad wijst erop dat deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. De wetgever voorziet ook in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
– artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld; – artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus”. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of

betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “*dwingende redenen van nationale veiligheid*”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1 van de vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

De bestreden beslissing verwijst eerst naar artikel 21 van de vreemdelingenwet en geeft vervolgens een overzicht van de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in België. Vervolgens wordt de veroordeling vermeld door het de correctionele rechtbank van 15 januari 2018 tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien tot vijftien jaar of een langere termijn, met name van een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel.

Dan wordt het onderzoek vermeld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heropende aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, en de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij op 31 oktober 2018 op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de vreemdelingenwet. Ook de verwerping van het beroep tegen deze beslissing door de Raad wordt vermeld.

De bestreden beslissing vervolgt met de vaststelling dat, gezien de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om een einde te maken aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde. Er wordt verwezen naar de mogelijkheid die de verzoekende partij kreeg om alle documenten en elementen aan te brengen zodat haar situatie correct kan worden ingeschat, de neergelegde documenten worden vermeld. Vervolgens wordt ingegaan op de duur van het verblijf in België en de integratie, waarbij de verwerende partij concludeert dat het loutere feit dat de verzoekende partij vier jaar ononderbroken en regelmatig in het Rijk verblijft op zich niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Daarna gaat de verwerende partij in op de inspanningen die de verzoekende partij leverde tot integratie, waarbij deze worden afgewogen tegen het feit dat zij werd veroordeeld tot een recente gevangenisstraf van 18 maanden voor deelname aan een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel. De verwerende partij duidt dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 15 januari 2018 blijkt dat zij deel uitmaakte van de ketting van personen die slachtoffers op bestelling binnensmokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk, waarbij de verzoekende partij zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten, en waarbij zij betrokken was bij de betalingen door de slachtoffers. De bewezen verklaarde feiten werden blijkens de motivering door de verwerende partij door de strafrechter als

zwaarwichtig gekwalificeerd en er werd bij het bepalen van de strafmaat eveneens rekening gehouden met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die de verzoekende partij genomen heeft. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en dat zij criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die zij op dat ogenblik zelf genoot. De verwerende partij concludeert dat het uit persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verder wordt nog ingegaan op de familiale situatie, waarbij de verwerende partij concludeert dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van deze beslissingen en wordt gesteld dat de bezwaren tegen een terugkeer naar Afghanistan niet gegrond zijn nu de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Uit dit overzicht van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel te lezen valt dat de verzoekende partij definitief veroordeeld werd wegens een ernstig misdrijf, dat ernstige schade werd toegebracht aan de openbare orde en dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de gemachtigde van de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in voorliggende zaak niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de zeer recente veroordeling van 2018 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Zo betwist de verzoekende partij niet dat zij tot 18 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld voor deelname aan een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel, waarbij uit het vonnis blijkt dat zij deel uitmaakte van een ketting van personen die slachtoffers op bestelling binnensmokkelden met als eindbestemming het Verenigd Koninkrijk, waarbij de verzoekende partij zorgde voor het transport van vluchtelingen, een safehouse en desgevallend valse paspoorten, en waarbij zij betrokken was bij de betalingen door de slachtoffers. Evenmin betwist de verzoekende partij dat deze bewezen verklaarde feiten als zwaarwichtig kunnen worden gekwalificeerd, en dat bij het bepalen van de strafmaat rekening gehouden werd met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die zij nam. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en dat zij criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die zij op dat ogenblik zelf genoot. Hierop gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

De verzoekende partij kan weliswaar worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat de bestreden beslissing zeer veel gewicht hecht aan de veroordeling door de correctionele rechtbank van 15 januari 2018 tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden aangezien de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel. Echter, ook al gaat het om een veroordeling, er kan niet aan voorbij gegaan worden dat het om een zeer recente veroordeling gaat en dat deze bovendien betrekking heeft op bijzonder ernstige feiten zoals mensenhandel waarbij door de verzoekende partij misbruik werd gemaakt van de kwetsbare positie van de slachtoffers die bovendien kwetsbaar waren door hun onwettige of precaire administratieve toestand, en dit terwijl de verzoekende partij op dat ogenblik zelf een internationale beschermingsstatus genoot. De verzoekende partij lijkt in het verzoekschrift volledig voorbij te gaan aan de bijzondere ernst van deze feiten.

Mede in het licht van hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM meent de Raad dan ook dat gezien de specifieke ernst van de feiten waarvoor de verzoekende partij is veroordeeld en het zeer recente karakter ervan – de gevangenisstraf is nog lopende –, de gemachtigde op redelijke wijze kon motiveren dat uit het persoonlijke gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling voor ernstige en zwaarwichtige feiten van mensensmokkel, blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verwerende partij heeft daarbij wel degelijk een individueel onderzoek van de zaak gedaan, waarbij met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont niet aan met welk(e) element(en) volgens haar geen rekening zou zijn gehouden. Zoals supra reeds gesteld, gaat zij volledig voorbij aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door haar gepleegde feiten voor het belang van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Zoals blijkt uit het voormelde arrest Bouchereau vormen strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf weliswaar geen reden of motivering voor de beëindiging van een verblijfsrecht maar betekent dit niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het Hof van Justitie bevestigt daarin in punt 29 dat in uitzonderlijke situaties van bijzonder ernstige criminele feiten uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, op zich reeds het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. De verwerende partij heeft over de actualiteit van de bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving dan ook afdoende en op redelijke wijze gemotiveerd. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de motivering summier en gebrekkig zou zijn.

De verzoekende partij toont niet aan waarom nog bijkomend zou gemotiveerd moeten worden over bepaalde specifieke elementen zoals de data waarop de feiten zijn gepleegd, met hoeveel personen zij samenwerkte, hoelang de vereniging van mensensmokkelaars al bestond, hoeveel slachtoffers er waren en hoeveel zij hiermee heeft verdiend. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het genoemde vonnis van de correctionele rechtbank, en dit bevindt zich integraal in het administratief dossier. Zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt blijkt uit de bestreden beslissing dat zij kennis had van de inhoud van dit vonnis. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Zij toont evenmin aan dat de verwerende partij verplicht is het gehele vonnis op te nemen in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij een schending aanhaalt van artikel 12 van de preambule van de Terugkeerrichtlijn, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze richtlijn geen directe werking kent, en bovendien reeds werd omgezet in de Belgische wetgeving. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van een foutieve omzetting. Bovendien hebben overwegingen van een preambule zoals de verwerende partij terecht opmerkt geen bindende kracht. Daarnaast gaat de verzoekende partij er geheel aan voorbij dat de Terugkeerrichtlijn tot doel heeft een terugkeerbeleid uit te werken, terwijl aan haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. De verwerende partij wijst er in tegendeel op dat uitdrukkelijk werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan. De bestreden beslissing stelt enkel een einde aan haar verblijfsrecht. De verwijzing naar het genoemde artikel 12 is volkomen irrelevant.

Om dezelfde reden vormt de bestreden beslissing evenmin een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, nu deze allerminst tot gevolg heeft dat de verzoekende partij – direct of indirect – zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst, doch slechts een beëindiging van haar verblijfsrecht betreft. Overigens kan worden opgemerkt dat deze beëindiging geheel aan haar eigen handelen is te wijten (zie ook verder).

Ten slotte merkt de verzoekende partij op dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij in een vernederende situatie terechtkomt waarbij haar enerzijds het verblijfsrecht wordt ontzegd maar anderzijds wordt beslist dat zij *“niet van het grondgebied (kan) worden verwijderd”*. Zij stelt dat zij zo verschillende basisrechten niet kan uitoefenen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet belet zich buiten België te begeven. De verzoekende partij lijkt slechts een verkeerde interpretatie aan te houden van de uitspraak dat zij niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid. Het staat de verzoekende partij vrij zich elders te begeven indien zij meent dat haar verblijfsrechtelijke situatie in België de uitoefening van

bepaalde rechten in de weg zou staan. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht opgemerkt dat de verzoekende partij verklaarde 10 jaar geleden België te zijn binnengekomen, zodat vaststaat dat zij het merendeel van haar leven elders heeft doorgebracht. Bovenal dient ook te worden benadrukt dat de verzoekende partij de situatie waarin zij zich bevindt uitsluitend aan haar eigen gedrag – dat zij overigens niet betwist – heeft te wijten. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij besliste het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen zonder haar een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Zoals hoger werd verduidelijkt, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij door haar persoonlijke gedrag blijk heeft gegeven van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij heeft op eigen initiatief zwaarwichtige feiten gepleegd die hebben geleid tot de intrekking van haar internationale beschermingsstatus en vervolgens tot de beëindiging van haar verblijfsrecht. Het is niet ernstig nu te wijzen op de ongelukkige situatie waarin zij terecht is gekomen. De Raad merkt op dat niets de verzoekende partij in de weg staat om haar verblijfssituatie te proberen regulariseren door een aanvraag voor een verblijfsstatuut in te dienen. Zij toont overigens niet aan dat zij reeds (mislukte) pogingen hiertoe heeft ondernomen. Verder kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter opsommen van bepaalde artikels/rechten opgenomen in het Handvest zonder concreet te verduidelijken waarom zij meent dat deze worden geschonden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota heeft de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg dat zij geen onderwijs (meer) kan volgen, niet (meer) kan werken, geen recht (meer) heeft op eigendom, geen recht (meer) heeft op arbeidsbemiddeling of op sociale zekerheid en bijstand of dat zij geen kiesrecht (meer) kan uitoefenen. Waar zij aanvoert omwille van de bestreden beslissing niet te kunnen deelnemen aan de Europese verkiezingen, dient erop te worden gewezen dat deelname enkel mogelijk is voor Europese onderdanen en niet voor derdelanders. Voor het overige is haar betoog op dit punt louter hypothetisch.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 21,22, 23 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 12 van de preambule van de Terugkeerrichtlijn en van de artikelen 14, 15, 17, 29, 34 en 39 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU